ASASINAREA DOAMNEI H.

John Duck s-a trezit dintr-un somn adânc şi, după ce a reuşit să se dezmeticească întrucâtva, a sorbit cu nesaţ din ceaşca de cafea aflată pe noptieră. O nouă zi începea... Ceea ce n-ar fi fost atât de rău dacă n-ar fi lucrat la Departamentul Criminalistic al unui mic orăşel american - trăia într-o lume plină nu doar de fărădelegi, ci şi de cruzime. Putea spune că văzuse în cariera sa de toate - crime, violuri, trafic de stupefiante, bătăi violente între găşti de cartier. Dar uneori nu putea înţelege de unde atâta cinism în atingerea unui scop, caracteristică de care dădeau dovadă majoritatea infractorilor.

”Oricât ai încerca să înţelegi natura umană, motivaţiile sale cele mai ascunse sau, dimpotrivă, oricât ai încerca să plănuieşti sau să dai în vileag crima perfectă, vei da, mai devreme sau mai târziu, piept cu adevărata dimensiune a imperfecţiunii tale - te vei intersecta cu cineva care a fost mai abil decât tine” - îşi notase într-un mic jurnal în care îşi trecea diferite însemnări.

Fără să ştie încă nimic despre cele ce aveau să urmeze, intuia oarecum că îl aşteaptă o nouă experienţă şi o nouă provocare, pe parcursul cărora va trebui să dea tot ce are mai bun pentru a face faţă şi, în cele din urmă, pentru a prinde criminalul.

Nici nu îşi închipuia cât de greu avea să îi fie...

La orele la care momentul prânzului era încă departe, colegii săi l-au pus la curent cu ultima întâmplare care zguduise mica lor comunitate: doamna H., proprietara unei vile, fusese găsită moartă în cadă, electrocutată cu un fir metalic conectat la priză şi introdus în apă. Nu au fost descoperite amprente pe firul metalic (logic, asasinul nu putea fi chiar atât de prost, a exclamat John), niciun mobil aparent al crimei.

”Cu cine locuia?”, s-a interesat poliţistul, uşor confuz.

”Cu soţul, domnul H., cu fiul, Jimmy, un student în vârstă de 22 de ani, şi cu un unchi care suferea de uşoare afecţiuni psihice”, a venit răspunsul din partea unei colege.

”Uşoare afecţiuni psihice... Damn it, deja avem un suspect!”, murmură John, mai mult ca pentru sine.

A rămas câteva momente singur, încercând nu atât să înţeleagă (era mult prea devreme pentru aceasta, iar datele erau mai curând insuficiente), cât să intuiască, să se folosească de al şaselea simţ pentru a deduce în ce zonă s-ar fi putut afla adevărul.

Singurul lucru cu care i s-a părut că ia contact a fost acela că avea de-a face cu o minte cu adevărat perversă şi bolnavă, însă extrem de ascunsă şi de criptică, pe care nu-i va fi deloc uşor să o citească.

Un joc teribil tocmai începuse...

*

A doua zi de dimineaţă, devreme, înainte de începerea orelor de serviciu, John a ieşit la o mică plimbare cu câinele, pentru a încerca să se relaxeze şi să-şi pună, cât de cât, ordine în gânduri.

Era o ceaţă deasă şi, fără să vrea, a asociat acest peisaj rece, străin, cu funeraliile bietei doamne H., care avuseseră probabil loc cu nu mult timp în urmă. Moarte... ceaţă... crimă.

Trei noţiuni care în acele momente îi păreau inseparabile şi îi sporeau starea depresivă în care intrase odată cu venirea toamnei. Sincer, ar fi vrut să vizioneze o comedie bună sau să bea un ceai verde la o masă de după-amiază cu prietenii - dar, din păcate, nu avea timp de aşa ceva şi nici nu se putea lăsa copleşit de sentimente. Avea o misiune de îndeplinit, încă din clipa în care îi fusese prezentat cazul: să îl prindă pe criminal (sau să ajute într-un fel la prinderea sa).

A inspirat adânc aerul rece, matinal, apoi, după ce s-a întors pentru scurt timp acasă, s-a urcat la volanul maşinii şi a demarat către secţia de poliţie.

S-a lămurit în scurt timp că nu erau date noi, dar a cerut să-i fie aduse cât mai repede informaţii detaliate despre unchiul suferind psihic. Afecţiunea acestuia îi atrăsese de la bun început atenţia şi dorea să se lămurească cât mai repede - fie să îl acuze, fie să îl elimine.

Peste câteva ore, parcurgea informaţii cu adevărat uluitoare: individul mai fusese reţinut de poliţie în urmă cu câţiva ani pentru pătrundere prin efracţie în casa unei doamne, urmată de o tentativă de viol. De asemenea, înainte de a fi pensionat pe caz de boală şi a rămâne în grija familiei H. pe termen nedeterminat, lucrase mai mulţi ani ca electrician. În cursul unei internări la sanatoriul de boli nervoase, nu se manifestase extrem de agresiv, dar a fost totuşi surprins de asistente ieşind în curtea spitalului şi agitând un cuţit, în timp ce striga: ”Dumnezeu nu există!”.

Iată, îşi spuse John Duck, un portret aproape perfect al unui potenţial asasin: tendinţe violente, agresiuni asupra femeilor, negare a divinităţii. În plus, meseria de electrician arunca asupra sa un plus de prezumtivă vinovăţie: doamna H. murise electrocutată. Desigur că pentru a introduce un fir metalic, protejat cu plastic, într-o cadă plină cu apă nu îţi sunt necesare cunoştinţe de specialitate, dar oricum era de presupus că unchiul avea o mare dexteritate în asemenea lucruri.

Oftă adânc.

Hotărât să nu se lase totuşi antrenat într-un şir de supoziţii şi de raţionamente derivate unul din celălalt, John a mai pus o întrebare al cărei răspuns era nerăbdător să îl cunoască încă de când îi fuseseră prezentate datele cazului:

”În caz de deces, cui îi reveneau vila şi întreaga avere a dnei H.”?

”Fiului, Jimmy. Soţul era deja foarte bogat şi nu avea neapărată nevoie de moştenire, astfel încât, prin testament, majoritatea bunurilor şi a averii îi revenea fiului”.

John a plecat privirea în pământ, derutat. Nici nu începuse bine ancheta şi avea deja doi suspecţi, cu motive la fel de plauzibile, ceea ce îi îngreuna sarcina de aflare a adevărului.

Însă tot cu unchiul va începe. Era hotărât să se lămurească cât mai repede cu putinţă.

A avut chiar o întrevedere cu acesta, care iniţial i-a sporit confuzia: se confirma, într-adevăr, diagnosticul de ”uşoare” afecţiuni psihice - omul ştia foarte bine cine este, în ce an se află, îşi aducea aminte exact când lucrase ca electrician şi când fusese internat în sanatoriu, avea în bună măsură discernământ. Însă, în egală măsură, din când în când aluneca într-o lume numai de el ştiută, pierdea întrucâtva controlul. John încerca, mai presus de toate, să descifreze în ce anume ar putea consta latura sa violentă, cea care se manifestase, de pildă, la pătrunderea prin efracţie şi la tentativa de viol - aceasta era cea care îl interesa cu adevărat, fiindcă ar fi putut-o lega de asasinarea dnei H.

”Şi chiar crezi că Dumnezeu nu există?”, îl chestionă, pe neaşteptate.

”Pentru unii poate că există... Dar pentru majoritatea, nu. Dacă ţi-ai fi pierdut o soră în lagărele de exterminare de la Auschwitz, un părinte într-un accident produs de un şofer beat sau ai avea un copil violat de un pedofil, ai mai crede?”, veni răspunsul, surprinzător de coerent.

”Nu ştiu... dar încerc să conştientizez că tot noi, oamenii, suntem responsabili de aceste lucruri”, replică John cu diplomaţie. ”În fine, ce părere ai despre femei, la modul general?”.

Din răspunsurile sale, s-a lămurit că unchiul nu era doar ”uşor” bolnav, ci şi ”uşor” ateu, ”uşor” misogin şi ”uşor” justiţiar - ceea ce l-ar fi putut, desigur, incrimina potenţial în cazul dnei H. Dar mai greu a fost pentru John când a realizat că unchiul nu-i putea fi nicicum un personaj simpatic, însă părea sincer afectat de dispariţia prematură a proprietarei vilei. Un bun poliţist îşi foloseşte în egală măsură şi flerul, nu doar capacitatea de a corela - or, tocmai flerul îi spunea lui John că unchiul nu căuta să ascundă nimic legat de dna H, ba chiar era oarecum întristat de evenimente.

Având în vedere caracterul său imprevizibil, nu-l putea elimina complet de pe lista suspecţilor, însă per total îi venea greu să-l incrimineze.

Două zile mai târziu, a venit şi ”bomba” din partea colegilor săi: se descoperă că o adolescentă de 16 ani care locuise în apartamentul de dedesubt murise în mod identic, electrocutată în cadă, în urmă cu 4 luni. Se pare că Jimmy întreţinuse o relaţie mult mai mult decât ”amicală” cu aceasta.

Astfel, bănuielile anchetatorilor au căzut asupra fiului, suspectat că a întreţinut relaţii cu minora şi apoi a ucis-o - fie în urma unei certe între amanţi, fie ca să nu îi fie deconspirată legătura. Dar nu s-a putut demonstra.

Asta ca să nu mai vorbim, în cazul ulterior, despre beneficiile testamentare ale sale.

Dublu asasinat? Crimă pasională urmată de crimă din interes, dar puse în scenă în mod identic?

John respiră adânc şi îşi privi, într-un gest nervos, ceasul, deşi îl consultase şi cu cinci minute mai devreme.

Simţea că deja îl ia cu ameţeală.

*

John a plecat într-un scurt week-end cu familia, pentru a încerca să se relaxeze şi să uite de toate. Un mic sejur într-o localitate de munte, reîmprospătarea aerului - se pare că de acestea avea nevoie, mai mult ca oricând.

Într-o dimineaţă, făcând jogging alături de soţie şi de fiică, s-a oprit puţin şi a tras aer adânc în piept. Acea atmosferă rece, ceţoasă, îi aducea aminte de momentul asemănător, premergător primei luări de contact cu amănuntele crimei, chiar dacă peisajul montan superb şi liniştea atotcuprinzătoare nu se puteau compara cu ritmul trepidant al oraşului.

Sărmana doamnă H! Ar fi putut să stea, vie şi nevătămată, la o masă jucând bridge, sau la un ceai de după-amiază cu prietenele (ar fi putut participa cu succes la o astfel de reuniune intimă chiar şi la pensie, darămite la cei 42 de ani pe care i-ar fi împlinit cam peste o lună!), ar fi putut râde, s-ar fi putut bucura de viaţă...

...Dacă n-ar fi existat un ucigaş cu sânge rece, un individ cinic, calculat, lipsit de scrupul, care a omorât-o fie pentru avere, fie din cine ştie ce motiv cu caracter pasional... Un individ pe care el, John Duck, avea datoria să-l prindă şi să-l aducă în faţa tribunalului.

Aproape că şi-a promis, în acel week-end, că va face tot ce îi va sta în putinţă pentru deconspirarea făptaşului.

Întors acasă, primul lucru cu care a început a fost, desigur, întoarcerea pe toate feţele a profilului lui Jimmy şi, mai ales, încercarea de a stabili orice element care l-ar fi putut lega pe acesta de crimă.

Tipul avea un alibi - în seara în care dna H. fusese ucisă prin electrocutare primise un telefon important de la job şi trebuise să plece pentru a-l ajuta pe şef la o lucrare.

Însă John a căutat să nu se lase prea impresionat de acest aspect. În fond, moştenirea vilei şi a 90% din averea dnei H. reprezentau un super-mobil şi o super-ţintă, pentru atingerea cărora tânărul nostru student ar fi fost, poate, capabil de orice. Inclusiv de a-l mitui pe şef, de a face un aranjament cu acesta, apoi ar fi aşteptat ca restul familiei (mai precis, tatăl şi unchiul) să plece de acasă, s-ar fi suit în decapotabilă, ar fi mers câteva sute de metri, apoi s-ar fi întors, ar fi găsit-o pe mamă în cadă, făcând baie şi, invocând un

pretext oarecare, ar fi acţionat, purtând nişte mănuşi de plastic, ca să nu lase amprente, iar după aceea ar fi dispărut din nou, pasămite pentru a-şi ajuta şeful într-un proiect important.

Experienţa îi spunea că un astfel de scenariu era mai mult decât posibil.

Însă n-a reuşit să-l prindă cu nimic. Nu a găsit nicăieri mănuşile chirurgicale sau orice altceva care le-ar fi putut înlocui cu succes, nu a găsit niciun vecin care să-l fi văzut pe Jimmy întorcându-se acasă între orele 21.00 - 22.15, atunci când avusese loc crima, nu a găsit în privirea sa licărul de nebunie şi determinarea furibundă care ar fi trebuit să anime un ucigaş.

Mai rău, nu a găsit nici măcar o probă în cazul de acum 4 luni, al adolescentei suprimate într-un mod asemănător, deşi nu se îndoia că avusese o legătură cu aceasta. Dacă, să zicem, l-ar fi prins cu ceva în acel caz, ar fi însemnat un mare pas înainte, dar tocmai acest pas John era incapabil să-l facă.

În cele din urmă, a tras concluzia că, în pofida posibilului mobil, fie fiul era nevinovat, fie... avea de-a face cu un asasin de geniu. Pe care putea să-l bănuiască, să-l urmărească peste tot, ba chiar să-l incrimineze neoficial, însă nu avea să-l prindă, cu adevărat, niciodată, din eternul (şi de-acum clasicul) motiv: lipsă de probe.

Cam în această etapă a anchetei, a intervenit ”bomba”:

Colegii săi au descoperit un element-surpriză: în jurnalul dnei H. (proprietara), se menţionează că l-a surprins pe soţ făcându-i avansuri fetei de 16 ani. După ce aceasta a fost ucisă, ea, dna H, a început să-l suspecteze pe soţ că e pervers şi ucigaş, dar a tăcut mâlc, înfricoşată că i-ar putea cădea, la rându-i, victimă. Practic, a început să trăiască în teroare - teroarea de a trăi în casă cu asasinul.

Fragmente din jurnal:

”Ştiu că soţul meu nu mă mai vrea, ştiu asta de mult. Mă lasă singură în casă şi pleacă pentru a-i face avansuri puştoaicei de 16 ani care locuieşte dedesubt... Apoi, când se întoarce acasă, rade o sticlă de vin şi se culcă pe canapea. Treptat, probabil că va trebui să mă obişnuiesc cu aceasta. Dar ce povară poate fi mai cumplită decât să ştiu că soţul meu e un pedofil? De ce să mă ascund, acesta este termenul. Poate nici juna n-o fi chiar uşă de biserică, dar legea e una singură pentru toţi. Dacă se află? Ultimul lucru care i-ar trebui familiei noastre ar fi un scandal”.

”Bea tot mai mult. Eu încerc să mai ies din când în când cu prietenele, pentru a mai uita de grijile şi sarcinile cotidiene, care mă copleşesc. Teckel-ul nostru e adorabil, cred că e singurul care ţine la mine şi care mă mai înveseleşte”.

”Mâinile îmi tremură... Sunt terifiată. Fata de jos a fost ucisă, cineva a electrocutat-o în timp ce făcea baie. Îngrozitor că pot exista asemenea oameni! Dar... există ceva încă şi mai cumplit în acest caz... (aici scrisul devenea uşor tremurat, mai greu descifrabil). Mă tem că el a omorât-o. Probabil fata n-a cedat avansurilor sale şi, orbit, poate şi rănit în orgoliu, şi-a pierdut controlul şi a omorât-o. Sau... mai e o variantă de-a dreptul oribilă. Am observat că nu mai are apetit sexual. Poate că e vreunul dintre acei perverşi care îşi satisfac

poftele cu o fată moartă... şi de aceea a omorât-o, şi apoi a violat-o... Să vedem ce zice poliţia".

"Dumnezeule, ţine-mă! Harry se comportă tot mai ciudat. Alaltăieri l-am surprins în cameră privind un film snuff. Noroc că nu şi-a dat seama că am văzut la ce se uita. Mă tem că în curând îmi va veni şi mie rândul... E îngrozitor, Doamne, apără-mă! Cred, nici mai mult nici mai puţin, decât că locuiesc în casă cu un asasin pervers... Oare am vreo şansă de scăpare? Dacă aş fi ştiut, în veci nu m-aş fi măritat cu el..."

John Duck a închis la loc filele jurnalului şi a privit fix în gol.

Trebuie să-l demasc. Trebuie să-l prind. Trebuie să-l condamn.

Trebuie.

Altfel, acest monstru va ucide din nou.

*

S-a concentrat cât a putut de tare pe demascarea lui Harry, dar nu a făcut progrese vizibile. Totul îl incrimina, în acest moment. Nu avea alibi, se afla în casă la ora producerii crimei, deşi susţinea că tocmai în celălalt capăt al vilei, nu lângă dormitorul alături de care se îmbăia doamna H. Numai un membru intim al familiei s-ar fi putut apropia atât de mult de victimă, în ipostaza menţionată. Jurnalul, de asemenea, era mai mult decât elocvent.

Dar cum să demonstreze? Cum?

Amprente pe fir şi pe marginea căzii nu existau. La magazinele electrocasnice din apropiere, nimeni nu văzuse vreun membru al familiei H. cumpărând în ultimele luni fire metalice cu suprafaţă de plastic protectoare (dar putea să le fi avut mai demult ascunse pe undeva). Niciun vecin nu văzuse şi nu auzise nimic suspect.

Şi atunci, cum să procedeze? Nu avea punct de reper.

În cele din urmă, a trecut la atac direct.

I-a solicitat o întrevedere lui Harry, i-a spus că are toate motivele să-l bănuiască, apoi i-a arătat jurnalul.

Acesta s-a făcut palid la faţă şi a murmurat următoarele cuvinte care s-au dovedit a-i fi fatale:

"Sunt dispus să plătesc foarte bine... Anumite lucruri ar fi mai bine să nu se afle niciodată".

John Duck s-a luminat la faţă. Asasinul a căzut singur în capcană.

"În numele legii, vă arestez pentru tentativă de mituire a unui poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii şi pentru uciderea cu sânge rece a dnei H, proprietara vilei şi soţia dvs.".

De când aştepta să rostească aceste cuvinte... Acum, a putut în sfârşit să o facă, ceea ce l-a făcut să se simtă aproape eliberat.

A urmat un proces lung, chinuitor, răstimp în care, deşi misiunea lui ar fi trebuit să se încheie, John a fost mai concentrat şi mai calat pe subiect ca

niciodată. Nu rata nicio înfăţişare, niciun cuvinţel - voia să vadă totul dus până la bun sfârşit.

Nu şi-a mai putut permite picnicurile la iarbă verde, a fost nevoit chiar să-şi neglijeze familia, pentru a se dedica în exclusivitate cazului. Imaginea dnei H, trecută în moarte mult prea devreme, victimă a unui act cinic, inuman, îl urmărea zi şi noapte. Trebuia să facă dreptate.

După una dintre audieri, Harry l-a aşteptat în faţa tribunalului. Voia să-i vorbească.

John Duck a acceptat, fără prea mult entuziasm.

”Unchiul Billy nu crede în Dumnezeu, are, se pare, ceva contra Lui. Dumneavoastră?”, l-a interogat pe poliţist soţul defunctei dne H.

”Eu chiar cred, i-am spus-o şi unchiului. Iadul pe Pământ este adus de noi, oamenii, de nimeni altcineva. Nu facem altceva decât să colaborăm cu Satana, pentru a obţine nişte bunuri despre care fiul lui Dumnezeu ne-a spus deja că sunt deşarte. Ai fi făcut bine să crezi şi tu”, a răspuns Duck.

În acel moment, Harry a scos de sub pulover un crucifix şi, ţinându-l strâns în mână, a rostit următoarele cuvinte:

”Este adevărat că am încercat să vă mituiesc, act ce mi-a adus arestarea. Sunt pervers, am tendinţe necrofile şi am închiriat de mai multe ori filme snuff. Căsătoria, din punctul acesta de vedere, era mai mult de faţadă. De aceea am vrut să vă dau bani, pentru a evita ca numele meu, altfel destul de cunoscut în lumea colecţionarilor, să fie târât într-un scandal. Dar jur pe rănile lui Iisus că viciul meu se limitează la a viziona filme. N-am ucis niciodată pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe fata de la etajul de dedesubt sau pe soţia mea. Inspectore John Duck, ai arestat un om pervers, plin de păcate, poate pentru alţii nebun, dar din punct de vedere al crimei, un om nevinovat. Te rog, ia în calcul mărturia mea şi prinde-l pe asasin”.

John s-a făcut alb ca ceara la faţă. Ştia, intuia, ca poliţist foarte experimentat, că omul din faţa lui spusese adevărul, fără să-i tremure niciun muşchi pe faţă, fără aflux de sânge în obraji ş.a.m.d.

L-a programat a doua zi la testul poligraf, pe care l-a trecut, ”pe bune”.

Se înşelase atât de amarnic!!! Ce înfrângere!!!

Dar atunci, pentru numele lui Dumnezeu, cine putea fi asasinul?

I-a spus, la rândul său, judecătorului:

”Eu l-am adus aici. Tot eu va trebui să-l iau de aici. Încă nu daţi un verdict, aşteptaţi să mai fac nişte investigaţii, dar am impresia, în proporţie de 90%, că tipul e nevinovat”.

*

Nu se poate. E un joc infernal. Cine a putut s-o facă? Cine?

A fost cineva din casă.

Unchiul? Într-o criză de nebunie? Dar cum se explică starea sa ulterioară de

apatie, aproape de dezinteres în legătură cu crima? Un tip suferind de afecţiuni psihice ca el fie s-ar fi mândrit cu ce a făcut, ar fi văzut crima ca pe un trofeu, fie ar fi căzut în extrema cealaltă, ar fi avut remuşcări cumplite, s-ar fi aruncat plângând la podea implorând să fie iertat. Or, el nu făcuse nici una, nici alta.

Jimmy? Cel care moştenea tot? O, ar fi fost foarte probabil, dar... i-a verificat de mai multe ori alibiul. Camerele de luat vederi îl înregistraseră la job la ora la care avusese loc crima. Or, neavând niciun frate geamăn, era imposibil (logic!) să se afle în două locuri diferite în acelaşi timp.

Harry? Cel care tocmai se ”spovedise”? Amatorul de senzaţii tari pe video? Posibil, dar... confesiunea sa fusese prea ”curată”. Prea veridică. După atâţi ani de meserie, chiar ajunsese să se priceapă la oameni. Şi trecuse şi testul.

Ceva nu se leagă în toată povestea asta.

John Duck a privit orologiul din perete bătând ora fix, şi şi-a dorit să se poată afla, pentru o clipă măcar, în mintea asasinului, în acest puzzle mortal teribil de complicat... Şi, într-o străfulgerare, şi-a dat seama că mai există o ipoteză, incredibilă, halucinantă, în faţa căreia mai avea puţin şi-şi pierdea minţile... O provocare care se dovedise a fi prea puternică chiar şi pentru el, marele John Duck...

”Oricât ai încerca să înţelegi natura umană, motivaţiile sale cele mai ascunse sau, dimpotrivă, oricât ai încerca să plănuieşti sau să dai în vileag crima perfectă, vei da, mai devreme sau mai târziu, piept cu adevărata dimensiune a imperfecţiunii tale - te vei intersecta cu cineva care a fost mai abil decât tine”.

Bătut cu propriile cuvinte. Cum altfel?

A doua zi, a venit cu o propunere de-a dreptul şocantă pentru mai tinerii săi colegi: un ordin de deshumare a dnei H., pentru stabilirea exactă a circumstanţelor morţii acesteia.

”Cred că aţi muncit foarte mult la caz şi aveţi nevoie de un pic de odihnă...”, a încercat să-i strecoare, destul de stângaci şi de puţin diplomatic, o colegă.

”Deshumaţi-o!!! E un ordin!!!”, a răcnit John, făcându-se roşu la faţă, aşa cum nu-l văzuseră niciodată.

Au urmat minute de infern. Scene în care John se vedea bătând la porţile Infernului, aşteptând un absurd, kafkian verdict, momente în care şi-ar fi dorit să se fi născut în alt stat sau poate chiar pe altă planetă.

Momente de încordare maximă, vecină cu nebunia.

Jumătăţi de oră în care s-a rugat ca măcar credinţa să îi rămână intactă.

Apoi, când în sfârşit s-a aflat în faţa cadavrului, a cercetat cu atenţie mâna dreaptă a victimei şi a găsit acolo indiciul mult-aşteptat: degetele îi erau învelite cu un strat infim, aproape imperceptibil cu ochiul liber, de piele artificială.

*

A doua zi, a fost în măsură, în sfârşit, să le explice colegilor:
”Ştiţi de ce ne chinuim atât?”.
”De ce?”.
”Câte crime aranjate ca să pară sinucideri aţi văzut?”.
”Multe”.
”Dar sinucideri înscenate astfel încât să pară crime?”.
”Niciuna”.
”E, tocmai. Se pare că a sosit momentul”.
”Adică?”.
”De aceea nu existau amprente. Membrana avea ca scop ascunderea propriilor amprente - ea e cea care a introdus firul în apă.
Cronologic: şi-a surprins soţul înşelând-o cu fata de 16 ani. Ca să se răzbune, într-o seară a coborât la aceasta şi a rămas la ceai sub un pretext oarecare. Fata a făcut baie, ea a sunat-o pe telefonul mobil al ei şi, sub pretextul că îi aduce mobilul ca să răspundă, s-a apropiat şi a introdus un fir conectat la electricitate...
Ulterior, a scris în jurnalul personal despre aşa-numitele apucături ale soţului (care, în bună parte, erau adevărate, dar nu în totalitate) şi a inventat teroarea... pentru a se sinucide în final, astfel încât să fie aproape sigură că soţul va fi cel condamnat pentru crimă.
Ce s-a întâmplat în seara cu pricina?
A aşteptat ca fiul să plece la job, ca unchiul să se retragă în cameră, iar soţul să se afle în partea cealaltă a vilei. Şi-a pus membrana de piele artificială, a luat firul pe care îl pregătise, a introdus un capăt în priză şi pe celălalt l-a aşezat pe marginea căzii. Apoi s-a băgat în cadă. La momentul zero, a băgat firul în apă.
Et voila. Crima perfectă.
Răzbunare de dincolo de mormânt.
Numai că nu a fost crimă, a fost suicid”.

*

John Duck îşi plimbă câinele în parc, primeşte un mesaj pe mobil de la fiică, apoi se aşază pe o bancă şi priveşte chipurile ciudate ale trecătorilor, încercând să le descifreze...
Cât de complicată poate fi mintea umană? Care sunt fanteziile doamnei cu Caniche-ul care tocmai s-a aşezat lângă mine? Unde se ascunde următorul criminal?
Poate că nu a fost învins în cele din urmă de perversa minte a dnei H doar pentru că soarta (sau Dumnezeu) au vrut aşa...
”Sunteţi singur?” l-a întrebat brusc străina cu căţelul.
”Acum, în acest moment, da...”, răspunse. Femeia de lângă el avea ochi

albaştri şi nişte picioare superbe.

”Aş vrea să aud cum arată o zi din viaţa dumneavoastră. Sunt sigură că sunteţi un excelent povestitor”, rosti femeia.

”Cu multă plăcere... va trebui doar să aveţi suficientă răbdare pentru a mă asculta”.

Necunoscuta zâmbi.

”Cred că, pentru prima oară în zece ani de căsnicie, voi face tot posibilul pentru a-mi înşela, fie şi de dragul unei inedite aventuri, soţia..”, gândi John Duck, cuprins de o pasiune mistuitoare.

”Ştiu cum să comit crima perfectă... Noroc că acest cobai de lângă mine nu bănuieşte nimic... şi am să fac tot posibilul să rămână aşa”, gândi, cam în acelaşi timp, străina.

”Oricât ai încerca să înţelegi natura umană...”